

In gesprek met een echte Reuselse

We wònden vruuger ààchteron in de Mierseweg. Dè was wel 'n beetje ààchteraf mér we hòn daor hille goeien aord. Op de bosplak on de Lèègemierseweg stonden nog rondlopers en soms òk zigeuners. Daor ging ik wellus kèèken. Ik vond dè spannend, mér van ons moeder mòg dé nie.

Annie Gevers-Kokx in haar atelier aan Doornbos 10, op 16 januari 2015.

Aan het woord is de 72-jarige Annie Gevers-Kokx, de vierde in de rij van het 13 kinderen tellende gezin van Janus Kokx en Anna van Gisbergen

Grootouders

Opa Toon Kokx en oma An Kokx-Wouters zijn na hun trouwen in *de Straot* gaan wonen in de buurt van de kruising Molenberg en Bakkerstraat. In *de Straot* is in 1911 eerst onze pa, Janus Kokx, geboren en in 1912 zijn broertje, ome Toon. In 1913 lieten opa en oma aan de Mierdseweg, honderd meter voorbij de splitsing met de Lagemierdsedijk aan de rechtse kant van de weg een boerderij met schuur bouwen. Ze kregen daar nog 7 kinderen waarvan er twee vroeg zijn overleden.

Opa Kokx herinner ik me als een goeie, vriendelijke oude man. Hij had van die pretoogjes en heel veel op met zijn kleinkinderen. Vooral op onze in 1947 geboren tweeling Riet en Trees was hij erg gesteld.

Van mijn ouders heb ik gehoord dat opa op zondag omroeper was op het Reuselse kerkplein. In die tijd stond bij 't kosters huisje een groot houten mededelingenbord waarop boeren, burgers, verenigingen en middenstanders advertenties en berich-

ten plaatsten. Vooral voor de oorlog waren er nog Reuselse mensen die het lezen niet goed meester waren. Voor hen las opa daar de berichten voor die interessant waren en waarmee ze misschien hun voordeel konden doen. Van beroep was hij sigarenmaker. Hij werkte bij Majoie in *de Straot*, waar nu de Dorpsbron is. Later werd die fabriek overgenomen door Nol Bierings onder de naam Sigarenfabriek 'Larrango'. Behalve opa werkten daar toen ook *d'n Auwe Taoie* (Jan Lavrijzen) en mijn latere schoonvader Staf Gevers.

Opa en oma hadden aan de Mierdseweg een boerenbedrijfje met enkele *koeikes*, wat kleinvee en enkele hectaren grond. De boerderij werd voornamelijk gerund door oma. Ze was een boerin die werkte van 's morgens vroeg tot 's avonds laat. Van verspilling moest ze niets hebben. Trokken we bij haar 'n *pee of 'n raop* uit de grond dan stond ze erop dat we die helemaal opaten. Deden we dat niet dan kon ze heel erg boos worden.

Kinderen van het gezin van Janus en Anna Kokx omstreeks 1953. V.l.n.r. Harrie, Ad, Riet, Trees, Kees, Ceel, Jos, Annie, Jan en Tonny. Imke, Wim en Toon ontbreken.

Als het koren geogst was gingen we samen met haar de akker op om de achtergebleven aren te *ògsten*. Ze trakteerde daarna op een zogenaamde *ògstbol*. Dat is een geschildre appel waarop een laagje deeg met kaneel is gedaan die in de oven gegaard en gebakken werd. Voor ons was dat heel feestelijk.

Oma bakte ook nog zelf brood. Dat gebeurde in een met mutserd gestookte stenen oven. Nadat de grote ronde broden gerezen waren, werden ze op de met mutserd heet gestookte stenen vloer van de oven gelegd om te bakken. Die dik gesneden, verse, warme, belegde sneden brood waren voor ons een echte lekkernij. Oma had er een traditie van gemaakt dat haar kleinkinderen bij haar *op de middag mochten komen* op de dag dat ze hun Eerste Communie deden. Nu zouden we dat niets bijzonders vinden maar vroeger was dat voor ons een feest en heel speciaal.

In 1950 is opa Kokx overleden. De laatste jaren was hij ziek en lag veel op bed. Hij kreeg toen vaak bezoek van zijn kameraad *Jaon* van Herk die in het *Schilderspedje* woonde. *Jaon* had een opvallende scheve nek en was geen prater. Hij kon uren bij grutjes bij de kachel zitten en maar amper een woord met haar wisselen. Het was wel een aandoenlijk gezicht ze zo te zien zitten. Het overlijden en de begrafenis van opa herinner ik me, als meisje van 8 jaar, niet als een verdrietige gebeurtenis. Dat ik niet naar school hoefde en dat er na afloop een koffietafel was ervaarde ik daarentegen eerder als een feest.

Ouderlijk gezin

Onze pa liet in 1935 een woonhuis bouwen, een kleine honderd meter voorbij de boerderij van opa en oma aan de linkse kant van de weg, richting Hooge Mierde. In datzelfde jaar lieten opa en oma tegenover hun in 1913 gebouwde boerderij nog een nieuwe boerderij bouwen waar ze met hun nog thuiswonende kinderen introkken. Hun pasgetrouwde zoon, ome Toon, ging in de voormalige boerderij van opa en oma wonen.

In 1936 was de nieuwe boerderij klaar en konden onze pa en ons moeder Anna van Gisbergen afkomstig uit Hooge Mierde met elkaar trouwen. Tussen 1938 en 1953 kregen mijn ouders maar liefst 13 kinderen. Het spreekt vanzelf dat ze daar hun handen vol aan hadden. Vooral toen in 1947 en ook nog

eens in 1949 een tweeling werd geboren. In 1947 waren dat ons Riet en ons Trees en twee jaar later mijn broertjes Ad en Harrie. Voor ik het levenslicht zag op 24 juli 1942 waren eerder al achtereenvolgens mijn broer Toon, mijn zus Tonny en mijn broer Jan geboren.

Onze pa kon niet bij de geboorte van zijn eerste twee kinderen zijn. Tijdens de geboorte van onze Toon in 1938 was hij als dienstplichtig soldaat gemobiliseerd vanwege de oorlogsdreiging uit Nazi-Duitsland en toen ons Tonny geboren werd was hij als krijgsgevangene weggevoerd naar een kamp in het Duitse stadje Alte Grabo, dat oostelijk van Berlijn ligt, niet ver van de Poolse Grens.

Het gezin van opa en oma Toon en An Kokx in 1931. Hun kinderen staande v.l.n.r. Ceel, Marie, Jan, Toon, Janus en Kees. Op schoot van oma ligt Sjeff.

De in 1935 gebouwde woning aan de Mierdseweg van het gezin van Janus en Anna Kokx. Hier zijn Annie en haar 12 broertjes en zusjes opgegroeid.

Vader en moeder Janus en Anna Kokx in 1997.

Ons moeder was de spil van ons gezin waar alles om draaide. Ze regelde het huishouden en zorgde dat we onze taken kregen en uitvoerden. Ons Tonny en ik moesten al op jonge leeftijd meehelpen in het snelgroeiende gezin. We hielpen ons moeder met poetsen, naaien, verstelwerk en de zorg voor het eten. Ook pasten we op onze jongere broertjes en zusjes.

Onze pa was een goede bezorgde huisvader. Hij verdiende de kost als sigarenmaker bij Willem II. De sigarenmakers werden betaald voor elke gemaakte en door de meesterknecht goedgekeurde sigaar, het zogenaamde stukloon. Zo gauw als de deur bij Willen II openging totdat de sigarenmakers hun post moesten verlaten, was onze

pa present. Hij wilde elke minuut benutten om wekelijks een goed gevuld loonzakje mee naar huis te kunnen brengen.

Schooltijd

Over de oorlogsellende heb ik veel gehoord maar zelf was ik te jong om er me iets van te kunnen herinneren. Wat ik nog wel goed weet is dat er aan de Mierdseweg langgerekte puinhopen lagen die afkomstig waren van de in september 1944 in Reusel verwoeste huizen en gebouwen. De puinhopen lagen richting Hooge Mierde tot aan het *zakkenkot* van Nol van den Borne. De andere kant op lag het puin vanaf het huis van opa en oma tot het huis van de familie *Blek* (van den Borne).

Samen met mijn zus Tonny en broers Toon en Jan liep ik naar de kleuterschool van de nonnen. We maakten meestal ook nog een omweg via de Hondsbos en Zeegstraat om onze jongere broers Jos en Ceel bij de jongensschool af te zetten. Wel probeerden we weleens op de *roomkaor*, die op weg was naar 't *Stoom* te Bladel, tussen de *roomkiepen* in een stukje mee te rijden. Voor ons waren er *goei* en *kaoi* voermannen. Van de *goei* mochten we meerijden, van de *kaoi* mocht dat niet.

Van mijn verblijf op de kleuter- en lagere-school bij de nonnen heb ik geen goede herinneringen. De leerstof was in het algemeen niet het probleem maar wel hoe ik

De dertien kinderen van het gezin van Janus en Anna Kokx omstreeks 1953. Staande v.l.n.r. Jos, Jan, Ceel, Annie en Kees, Zittende v.l.n.r. Toon met Wim op schoot, Trees, Riet, Harrie, Ad en Tonny met Ineke op schoot.

door de nonnen behandeld werd. Vaak werd ik gekleineerd en soms ook genegeerd, wat ik nog erger vond. Ik ben er nooit achter gekomen waaraan dat lag.

Gelukkig kon ik de frustraties die ik bij de nonnen opliep goed kwijt bij ons thuis en in de omgeving waar we woonden. Voor ons huis lagen zo ver we konden kijken kleinschalige velden en akkers omgeven met houtstruwelen en kleine en grote bossen. We konden er als we onze taken in de huishouding klaar hadden ravotten en hutten bouwen zoveel we maar wilden. Op de akker tegenover ons huis woonden in vroegere tijden al mensen. Jaon *van Trienen* (Jansen) heeft verteld dat er op die akker middeleeuwse potscherven zijn gevonden en waterputten waarvan de wanden bestonden uit ronde houten delen en heiplaggen. Aan de *bosplak* bij de Lagemierdsedijk stonden meestal enkele woonwagens waarin landlopers woonden. De wagens werden nog met paarden getrokken. Soms stonden daar niet ver vandaan, waar later veearts Bax is gaan wonen, zigeunerfamilies. Die maakten muziek waarbij gedanst en gezongen werd. Wij keken graag naar dat schouwspel en vonden het best spannend. Ons moeder mocht dat niet weten want van haar moesten we er wegblijven, omdat ze het niet vertrouwde.

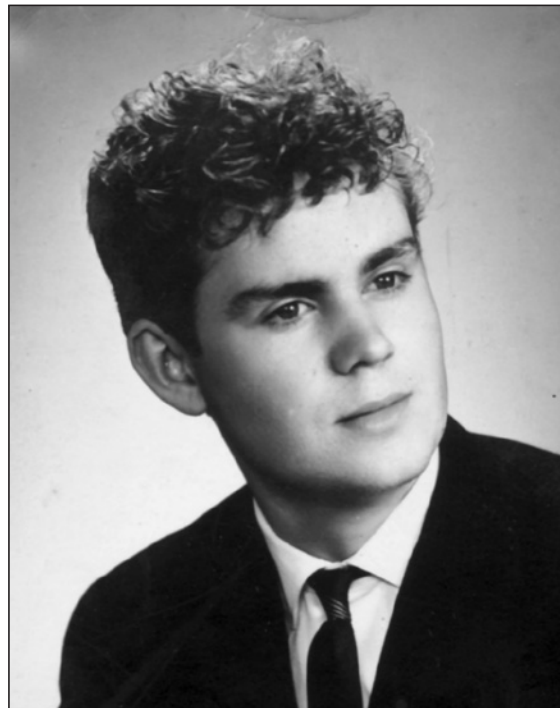
Na de lagere school ben ik nog naar de VGLO-school van de nonnen gegaan. Dat

moest omdat ik nog te jong was om te mogen werken in de fabriek. Ook daar werd ik niet beter behandeld. Wel heb ik er achteraf gezien toch veel geleerd zoals koken, hygiëne en verzorging, poetsen, verstel- en naaiwerk en ander huishoudelijk werk. Maar een leuke schooltijd was toch iets anders!

Naar de fabriek

Op 14-jarige leeftijd kon ik als *striepster* (nerven uit het omblad trekken) beginnen bij de Aida sigarenfabriek vooraan in de Lensheuvel. Werken op de fabriek beviel me heel goed. Het was er gezellig tussen al die andere *meiden* en ik kreeg daar wel waardering als ik goed werk leverde. Bovendien verdiende ik geld en dat konden ze thuis heel goed gebruiken.

Janus van der Palen was onze meesterknecht daar. De directie wilde Janus om onduidelijke redenen ontslaan. Met een aantal meiden waren we het daar niet mee eens gingen toen in staking. Janus werd uiteindelijk toch ontslagen. Daarom nam ik ontslag en vertrok naar de Willem II. Omdat daar onze pa al werkte deed ik dat liever niet maar ik had geen andere keus. Lang ben ik er niet geweest want ons moeder kreeg ischias en was ik toen hard nodig in de huishouding van ons grote gezin. Nadat het wat beter ging met ons moeder werd ik na een korte opleiding modinette bij confectietelier 'de Reefort' van de gebroeders Furda. Later werd het atelier overgenomen door

Annie Kokx omstreeks 1958. Deze foto heeft maandenlang in de etalage van de Arendonkse fotograaf van Gorp gestaan.

Cor Gevers omstreeks 1958. Geen wonder dat Annie op hem verliefd werd, al was er in het begin sprake van een knipperlicht relatie.

Verkeringstijd van Cor Gevers en Annie Kokkx omstreeks 1961. Hier maakten ze een wandeling in de Hulselse Staat op loopafstand van het ouderlijk huis van Annie.

de Canda. Er moest flink gewerkt worden maar daar had ik geen probleem mee en met al die leeftijdgenoten was het er niet slecht. Bovendien kon ik de ervaring met het maken van allerlei kostuums goed gebruiken bij het naai- en herstelwerk dat er thuis te doen was. Wel moet ik hier onmiddellijk aan toevoegen dat ons Tonny, die ook nog voor coupeuse had geleerd, het leeuwendel voor haar rekening nam.

Verkering

Vanaf mijn jeugd, tot op de dag van vandaag, is Maria Borgmans mijn beste vriendin. Toen ik een jaar of 16 was ging ik met haar en een paar andere vriendinnen dansen in de Valk. Daar speelde meestal het Reuselse orkestje de Moonlight Stars met leadzanger Gust Faes. Dansles hebben we nooit gehad, we leerden het van elkaar. Al vroeg op de avond waren we in de zaal aanwezig. Totdat de 'mannen' er waren of van hun barkruk kwamen dansten we met elkaar.

Vanaf mijn tijd bij Willem II had ik al een oogje op Cor van Staf Gevers die in de Beukenlaan woonde en ik een knap *menneke* vond. We gingen wel eens met elkaar om maar van een echte verkering was nog geen sprake. Tijdens Reusel Kermis in 1960 veranderde dat en ging onze knipperlicht relatie

over in een vaste verkering. Tijdens onze verkeringstijd, die zo'n vier jaar zou duren, hadden we te maken met strenge regels die ik van thuis meekreeg. We mochten weliswaar vaak met elkaar uitgaan en tochtjes maken maar ik moest 's avonds thuis zijn. Een meerdaags vakantietripje was echt uit den boze. Met Maria Borgmans en haar

De dertien kinderen van Janus en Anna Kokkx tijdens een feest in de zestiger jaren. V.l.n.r. en van jong naar oud Ineke, Wim, Harrie, Ad, Trees, Riet, Kees, Ceel, Jos, Annie, Jan Tonny en Toon.

vriend Jan *Tippel* (Sanders) trokken we er wel eens op uit. Bijvoorbeeld naar het Belgische Knokke. Maar ook wel is naar het Zilvermeer in Lommel of het Campinastrand in Postel. Samen met Stan Gevers en zijn vriendin Leny Wouters zijn we wel eens naar het Kröller-Müller museum op de Hooge Veluwe geweest. Ome Frans Hendrixx had zelf geen rijbewijs maar wel een autootje, een Renault 4. Die mochten we wel eens gebruiken als hij zelf ook mee mocht. Waren we me met z'n vieren dan kroop hij achterin de kattenbak en konden we zo als haringen in een ton op stap. Wanneer wij ergens gingen eten, ging ome Frans ergens op een bankje zitten want hij had voor onderweg immers brood en thee meegebracht.

Eigen gezin

Op 23 juni 1964 zijn Cor en ik getrouwd. Om negen uur eerst voor de wet en daarna om half elf voor de kerk. Het feest met onze grote families van beide kanten was in 't Centrum. Onze broers en zussen hadden mooie *stukskes* ingestudeerd en voorgedragen, waar we met z'n allen van genoten hebben. Cor en ik hebben daar een heel mooie herinnering aan overgehouden.

Mijn vertrek uit het ouderlijk huis bracht bij ons moeder wel een beetje hartzeer teweeg. Ze heeft in die tijd vaak verteld ze me vaak gemist had in haar nog steeds drukke huishouding. Temeer nog omdat ons Tonny enkele jaren wegens haar trouwen ook al uit huis was. Ons Tonny en ik zijn daarom toch nog regelmatig bij haar gaan helpen en we zorgden ook voor het merendeel van het naai- en herstelwerk dat moest gebeuren.

Direct na ons trouwen konden we een woning huren van Adriaan Willekens in de Lensheuvel. Het was een oud statig huis dat vroeger heel lang als pastorie had gediend voor de Witheren van Postel

Het langgerekte huis bestond uit drie deelen. In het midden woonde eigenaar Adriaan Willekens met zijn vrouw, links woonde Noud *Snip* (Vosters) met zijn vrouw. Helemaal rechts gingen wij wonen. In dat huis is in 1965 onze eerste zoon Stan geboren. Hij is genoemd naar zijn oom Stan Gevers, een broer van Cor, die ruim een jaar eerder door een noodlottig ongeval was overleden. Hij werd door de bliksem getroffen toen hij in zijn huis aan het werk was waarin hij na zijn al aangekondigd huwelijk

met zijn vrouw zou gaan wonen. De familie vond die naamgeving een mooi gebaar want dan hadden ze weer een Stan in de familie.

Tot onze Stan is geboren ben ik met halve dagen blijven werken bij confectieatelier de Reefort.

Na de geboorte van onze zoon Stan hadden we in de Lensheuvel te weinig woonruimte. We verhuisden toen naar de Molenstraat 9 waar we van de gemeente een woning konden kopen die daarvoor Nolleke Tielen bewoonde. Dat huis hebben we volledig gerenoveerd om het aan onze wensen te laten voldoen. Er moest ook een duivenhok gebouwd worden want onze Cor was een echte duivenliefhebber, een hobby die hij decennia lang heeft gehad. We hadden het in de Molenstraat heel goed naar onze zin en hadden er hele goede burens. Aan een kant van ons woonde het gezin van kantonnier Jef Kwinten en zijn vrouw Leen aan de andere kant het gezin Jan van Dijk en

Tonnie en Cor Gevers treden op tijdens een bruiloft omstreeks 1961. Ze zingen hier het lied: "Bruidje met witte sluijer". Cor begeleidt met een gitaar.

Leerlingen van de Mater Amabele School omstreeks 1957. Annie Kokx is de 5de van rechts op de voorste rij. Verder herkennen we Cor van Limpt, Mientje Gijbels, Maria Dierkx en Truus Maas, allen uit Reusel.

Trouwdag van Cor en Annie Kokx-Gevers op 13 juni 1964. Ze zijn hier in de tuin van het fratersklooster aan de Groeneweg.

Marietje van Dijk-Coppens. Aan de Molenstraat is in 1967 onze tweede zoon Ed geboren waarna ons gezin compleet was.

In 1974 gingen onze zoontjes naar de kleuterschool en toen had ik wat meer vrije tijd. Daarom werd ik lid van een werkgroep die startte met het eerste Reuselse peuterspeelzaaltje. Het kwam in de voormalige kleuterschool in de pastoorstuin aan de Kerkstraat. Andere leden van de werkgroep die ik me nog herinner waren Wilma van Laarhoven-Van Veldhoven, Riet van Herk-Verdaat, Frida Wouters-Bras, Marga Jansen-Van Steensel, Jose van Gestel-Van Steensel, Trees Jansen-

Kokx, Nelleke Lauwers-Hermans en Annie Vosters-Gevers. Ik werkte daar 2 halve dagen in de week en vond het heel leuk werk om te doen. Het was nog echt vrijwilligerswerk. Voor de verdiensten van de leidsters was er toentertijd heel weinig geld beschikbaar.

Omstreeks 1980 verhuisden we al weer. Nu naar mijn ouderlijk huis aan de Mierdseweg. Mijn ouders wilden graag gaan wonen in ons huis in de Molenstraat omdat dat juist helemaal opgeknapt en in orde gebracht was. Hun huis was voor hen te groot geworden en bovendien moesten er een aantal herstellingen aan uitgevoerd worden. Aan de Mierdseweg begonnen we ook weer met het langdurige renoveren en verbouwen. Bovendien moest er ook weer een nieuw duivenhok komen.

Toen Cor en ik trouwden was Cor broodbezorger bij bakker Gerrit Schellens. Hij verdiende er goed op basis van provisie. Toen door een reorganisatie bij Schellens de inkomsten flink terugvielen, is hij ermee gestopt.

Verzekeringsagent Janus Vromans uit Duizel had een dochter die aan de Molenberg woonde samen met haar man Broer Hendrikx, een neef van Cor. Daar troffen Janus Vromans en Cor elkaar weleens. Toen Janus aan Cor vroeg of hij agent wilde worden bij RVS Verzekeringen vond hij dat hij dat moest

Opening van de eerste Reuselse Peuterspeelzaal in 1974. Op de voorgrond Frida Wouters-Bras en Jantje de Jong als Pipo en Mammaloe. Verder zijn Wilma van Laarhoven-Van Veldhoven, Riet van Herk-Verdaat, Marga Jansen-Van Steensel, Jose van Gestel-Van Steensel, Trees Jansen-Kokx, Nelleke Lauwers-Hermans, Annie Kokx-Gevers, Maria Sanders-Van Steenberg en Annie Vosters-Gevers te zien.

Zoon Stan in 1968.

Tilburg. Momenteel is hij druk bezig met zijn afstudeeropdracht om zijn mastertitel bedrijfskunde te halen. Daar zijn Cor en ik best trots op. Hij is getrouwd met Bert en is daar gelukkig mee. Stan kiest voor een vrijgezellenbestaan. Dus is de kans niet groot dat we kleinkinderen zullen krijgen.

Op 23 juni 2014 vierden we bij Café-Restaurant De Bijenkorf te Hooge Mierde onze gouden bruiloft. Het was een gezellig feest waar Cor en ik heel mooie herinneringen aan hebben.

proberen. Bovendien was Cor iemand die met hard werken er vol voor ging, waardoor hij een goede boterham verdiende. Gelukkig heeft hij de tijd niet meer meegemaakt dat aan de klanten de polissen niet meer uit te leggen waren, waardoor het verzekeringswezen in opspraak kwam.

Oude dag

In 1990 hebben we voor het eerst in ons leven een gloednieuw huis laten bouwen in de toenmalige nieuwbouwwijk de Denestraatse Akkers, op Doornbos 10. Ook daar, hoe kan het ook anders, moest een postduivenverblijf komen waar elke duif z'n pootjes bij af zou likken.

In 1985 ben ik een cursus gaan volgen aan de Academie van Schone Kunsten te Arendonk. Van jongs af ben ik geïnteresseerd geweest in tekenen en schilderen. Helaas hebben de nonnen dat nooit onderkend, anders zou ik daar misschien wel veel vroeger aan begonnen zijn. De meeste schilderijen maak ik in pastel of olieverf. Een aantal werken heb ik in huis hangen. Enkele jaren geleden is Cor gestopt met zijn duivenhobby. Het duivenverblijf is toen aangepast en is nu mijn atelier geworden.

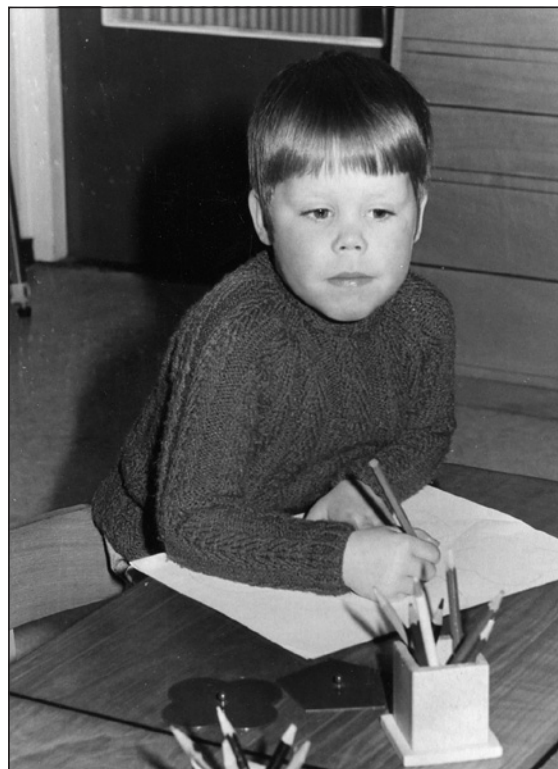
Om de 14 dagen ga ik samen met een aantal schildervriendinnen naar Christien van den Borne die heel bedreven is in kunstschilderen. Meestal zijn daar dan ook Riet van Herk, Ria Rijkers, Ria van Spreeuwel en Nel van Erven aanwezig.

Onze zonen wonen al lang niet meer thuis. Ed heeft een goede baan bij Achmea in

Achttien jaar geleden ben ik vrijwilligster geworden bij de dementenzorg in verpleegtehuis de Floriaan te Bladel. Elke donderdagmorgen proberen we de mensen die getroffen zijn door die ernstige ziekte wat levensvreugde te brengen, vaak met muziek en zang. Die mensen zien genieten, al is het maar een kleine twinkeling in hun ogen, geeft heel veel voldoening, vertelt Annie.

Slot

Toen ik Annie vroeg om haar levensverhaal voor de Schèèper te vertellen zei ze dat ze liever niet in de belangstelling stond. Gelukkig kon ik haar toch overhalen er aan mee te werken. Ze vertelt op een duidelijke manier over haar levenswandel en is daarbij recht door zee. Als interviewer voelde ik me direct bij Cor en Annie thuis. Als de op één na

Zoon Ed omstreeks 1971.

Het zilveren bruidspaar Annie en Cor Kokx op 23 juni 1989. Ze staan hier bij het ouderlijk huis van Annie aan de Mierdseweg, waar ze toen met hun gezin zo'n negen jaar woonden.

oudste dochter in het ouderlijke gezin van 13 kinderen heeft ze al vroeg aan moeten pakken. Ook na haar trouwen was ze daar paraat als haar moeder een beroep op haar

deed. Ze is opgegroeid in een tijd en in een gezin waar normen en waarden golden waaraan iedereen zich aan moest houden en die in die tijdsgeest pasten.

Annie vertelt met respect over haar ouders. Met name hoe ze in het leven stonden en hoe ze werkten en zorgden dat hun kroost niks tekort kwam waarbij voor luxe en overdaad weinig plaats was. Ze heeft een hekel aan onrecht en kijkt daarom met gemengde gevoelens terug op haar lagere schooltijd bij de nonnen. Haar schilderhobby heeft ze pas laat ontwikkeld, maar beter laat dan nooit is haar motto. Toen haar twee zoontjes de kleuterschoolleeftijd hadden bereikt werd ze vrijwilligster bij de eerste Reuselse peuterspeelzaal. Nu zet ze zich al achttien jaar in om dementerende bewoners van verpleegtehuis de Floriaan in Bladel vreugdevolle momenten te bezorgen en beleeft daar veel voldoening aan. Genoemde interesses en activiteiten heeft ze ongetwijfeld van haar ouders en grootouders in haar genen meegekregen. Daarom stellen we met recht vast dat Annie Gevers-Kokx, de vierde in de rij van het 13 kinderen tellende gezin van Janus Kokx en Anna van Gisbergen een echte Reuselse genoemd mag worden.

Het gouden bruidspaar Annie en Cor Gevers te midden van hun 'mannen' op 23 juni 2014. V.l.n.r. Bert, Ed en Stan.